

Het herstel moet vooral dat van de strijd zijn !

Deze herfst, als er iemand blij mag zijn, zijn het de bazen. En hoe!

België telt 900 miljonairs en 1 miljardair meer dan voor Covid. De winsten van de Bel20-bedrijven, genoteerd op de beurs van Brussel, zijn nog nooit zo snel gestegen, namelijk met 87% in juni. En als je de kleine en middelgrote beursgenoteerde ondernemingen meerekent, bedraagt de stijging 160%!

De winsten van materiaal- en chemiebedrijven zoals Solvay, Umicore en Bekaert, maar ook die van de vastgoedsector, zijn bijna verviervoudigd. En ondanks de crisis hebben Belgische bedrijven voor het tweede kwartaal van 2021 2 miljard euro aan dividenden aan hun aandeelhouders gestort.

Verder dan de Bel20 zijn het de grote bazen die zich in de handen wrijven, want zij hebben niet alleen overheidssubsidies op zak gestoken maar hebben ook van de situatie geprofiteerd om te herstructureren en de werkers weer onder druk te zetten om de uitbuiting te versterken.

Welke baas heeft de kans niet aangegrepen om gebruik te maken van arbeidstijdverkorting, betaald door de Staat, en om helse werktempo's op te leggen? Welke baas heeft de crisis niet aangegrepen om de lonen te bevriezen en bepaalde premies niet uit te betalen? Welk bedrijf heeft niet van de crisis geprofiteerd om tijdelijke krachten te ontslaan of om nieuwe competitiviteits- en afvloeiingsplannen op te zetten?

Het is de arbeid van miljoenen loontrekkenden die de miljarden aan winsten en dividenden heeft opgeleverd. En de druk op de uitgebuitenen is het hoogst, zelfs voor degenen die telewerken.

Vandaag is alles in het werk gesteld om werkers harder dan ooit te laten werken en de bazen hebben iets om blij mee te zijn. Maar dat is des te meer reden voor de werkers om boos te zijn, en zij moeten hun woede uiten!

Honderden banen gaan elke maand verloren. Door een tekort aan onderdelen gaan fabrieken dicht en worden de lonen van duizenden werkers verlaagd. Laten we de aandeelhouders feestvieren, terwijl de arbeiders hun broodwinning verliezen of niet meer rond kunnen komen?

De gezondheids crisis heeft veel werkers in werkloosheid en armoede gestort en heeft voor veel jongeren alle perspectief weggenomen.

En dan is er nog de kwestie van de lonen. Zelfs de federale minister van Werkgelegenheid, Pierre-Yves Dermagne, erkent dat de lonen van knelpuntberoepen moeten worden verhoogd om het aanwervingsprobleem op te lossen. Hij zei dat hij « van plan is op federaal niveau te bepleiten voor een herwaardering van de lonen en betere arbeidsvoorwaarden in knelpuntberoepen ». Wij kunnen er zeker van zijn dat dit in het beste geval zal resulteren in het verlagen van sociale bijdragen voor deze bazen en dat zij niet gedwongen zullen worden de lonen te verhogen!

Deze regering, die de maximale loonsverhoging voor de komende twee jaar vaststelt op 0,4%, die miljoenen vrouwen en mannen tot armoede veroordeelt en die de pensioenen aanvalt, geeft niets om lage lonen en arbeidsomstandigheden! Dit is hypocrisie op enorme schaal!

Alle prijzen stijgen: benzine, gas, elektriciteit, huur, verzekeringen, bouwmaterialen. En vroeg of laat zullen de enorm stijgende graanprijzen gevolgen hebben voor de voedselprijzen, te beginnen met brood. Het enige dat niet stijgt zijn de lonen. De oproep van het ABVV om op 24 september te betogen « tegen de loonnormwet die onze lonen

verplettert » is dus helemaal niet genoeg.

Het ABVV zegt dat deze wet, die de Belgische lonen bevriest op het niveau van de lonen in de buurlanden, de vakbonden verhindert om over loonsverhogingen te onderhandelen. Maar het loonniveau mag geen salondiscussie blijven tussen vakbondsleidingen en bazen, want wij zien al jaren dat dit geen verbetering oplevert. De werkers moeten zich aan de basis engageren en strijden voor een algemene loonsverhoging en de indexering daarvan aan de reële inflatie.

De mobilisatie op 24 september zal een gelegenheid zijn om uiting te geven aan onze woede en te zeggen dat de vitale belangen van de werkmensen, hun banen, hun lonen, hun arbeidsomstandigheden en hun pensioenen voorrang moeten krijgen op de belangen van een klasse van steeds rijkere parasieten die onverantwoordelijk zijn ten opzichte van de samenleving.

Op de vakbondsleidingen kan niet worden gerekend om zo'n mobilisatie voor te bereiden. Maar alle bewuste arbeiders en strijdbare militanten kunnen de noodzaak van een algemene arbeidersreactie verdedigen. Zonder een duidelijk besef dat de winsten van de kapitalisten, en dus hun overheersing van de maatschappij, zullen moeten worden aangevallen, kan er geen verbetering komen voor de werkende klasse.